

ſaae dette udtalt. Det andet er forholdsviſ mindre betydende. Af ſelve de foreliggende fire Strids-punkter er der jo egentlig kun eet, ſom ſerlig kunde vedkomme Finantsministeren, og det er Dyr-tidstillaget. Dyrtidstillaget har jo været forhandlet ſaa ofte her i Thinget, at jeg i Grunden ikke veed for mit Vedkommende noget Nyt at ſøje til. Det lykkes derimod den ærede Ordfører igaar at finde et nyt Synspunkt for det af ham og hans Benner ſtøttede Forſlag, nemlig det, at man derigjennem var gaaet Regjeringen og Landſthinget den halve Bet imøde. Jeg veed ikke, om det var en Spøg fra den ærede Ordførers Side; thi var det alvorlig ment, vil jeg dog tillade mig at gjøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at det Halve af 300 Kr. til dem, der have Lønning indtil 4,400 Kr., vilde være 150 Kr. til de ſamme Mænd. Det vilde netop være at gaa Halvveien. Men noget Saadant har jeg ikke ſet nogen Antydning af fra nogen Side, fra den ærede Ordførers og hans Benners Side, at der ſkulde være tænkt paa noget Saadant. Det vilde netop være at gaa den halve Bet, hvorimod det forekommer mig, at man kun høiſt uegentlig kan ſige, at man giver det Halve af, hvad der forlanges, naar man kun giver til det halve Antal af de Indvidder, der ſkulde have, og endda ikke giver dem mere, end de to Trediedele af det, de ellers ſkulde have. I Anledning af Dyrtidstillaget er der i Fællesudvalgets Mindretals Erklæring fremkommet et Dniſke, ſom ret har glædet mig, og det er Dniſket om, at det maatte lykkes Regjeringen at ſaae gjennemført ſaa snart ſom muligt Reviſionen af Lønningslovene. Denne Udtalelſe fra Mindretallets Side har ganſke oprigtig glædet mig. Derſom der deri ſkulde ligge en Antydning af, at den hidtil er ſtrandet paa Regjeringen, ſaa vil jeg kun gjøre opmærksom paa, at for det ſtore Flertal af Lønningslovenes Vedkommende er Regjeringen dog i Virkeligheden angerløs, idet man ikke engang gjennem Behandlingerne i to Samlinger er kommet til at forelægge Regjeringen en Betænkning derom. Det gælder om en hel Række af de vigtigſte Lønningslove. Om det har manglet det ærede Udvalg eller Thing paa Villie, eller om det har manglet det paa Evne til at gjøre det, veed jeg ikke, men at Regjeringen i hvert Tilfælde er angerløs her, forekommer mig, thi Regjeringen kan ikke bringe en Forhandling frem ud over den Grændſe, udover den paſſive Modſtand, ſom jo kan ydes gjennem et Udvalg, der beholder Sagerne og aldrig afgiver Betænkning derom. Jeg har, ſom ſagt, med Glæde ſet denne Udtalelſe, og jeg haaber deri at kunne ſe Indledningen til, at vi nu for Alvor ſkulle tage fat paa at ſaae afgjort alle diſſe Lønningslove og dermed ogſaa definitivt blive færdige med diſſe Spørgsmaal om midlertidige Lønningslove, Dyrtidstillag oſv. Den ærede Ordfører syntes mig i ſine Udtalelſer igaar at røbe

en ſtørre Vengſtelse, end han behøvede, for at han ikke ſkulde ſaae Flertallet i dette Thing til at gaa med ſig til at umuliggjøre en Overens-komſt, thi ellers kan jeg ikke forſtaa, at den ærede Ordfører troede det nødvendigt — og naar det ikke er nødvendigt, er det aldrig nyttigt — at bruge ſaa ſtærke Ord, ſom han brugte. Han udtalte ſaaledes, at derſom dette Thing nu gav efter, vilde det være at overlade til Regjeringen for Fremtiden at foreſkrive Finantsloven. Det var ikke Ordene, men det var Meningen. Saa kunde dette Thing ligeſaa godt uden videre vedtage de Finantslovsforſlag, ſom Regjeringen forelagde. Det var ſtærke Ord, og hvad der ikke var det mindſt Mærkelige derved, var det, at den ærede Ordfører forudſatte, at man til den Tid intet Landſthing havde, eller ialtfald havde et Landſthing uden Mening; thi ellers vilde det jo ikke være Regjeringen alene, der kunde foreſkrive Folkethinget Finantsloven. Men det er kun en Forglemmelſe, og en Forglemmelſe, ſom man maa være over med i dette Thing, da den gjentager ſig ſaa jævnlig. Jeg tror, at der vilde være langt mere berettiget, derſom man vilde vende Sætningen om og ſige, at derſom Reſultatet af et Fællesudvalg paa Finantsloven kun ſkulde blive det, ſom det ærede Flertal i dette Thing, Mindretallet i Fællesudvalget, tilraadede, ſaa vilde det være dette Thing alene, der dikterede Finantsloven, uden Henſyn til hvad Landſthinget og hvad Regjeringen forlangte. Jeg tror, det vilde være en hel Del mere berettiget end den Paafand, den ærede Ordfører fremsatte. Naar Landſthinget overhovedet gjennem Grundloven har Ret til og ſamme Ret ſom dette Thing til at udtale ſig og ſtemme om de vigtigere Beſtemmelſer paa Finantsloven, ſer jeg ikke rettere, end at et ſaadant Raad, en ſaadan Indſtilling, ſom Flertallet i dette Thing er fremkommet med i ſin Betænkning fra Fællesudvalget, hverken er mere eller mindre end et Raad til Landſthinget om for Fremtiden at afholde ſig fra at blande ſig i Spørgsmaal paa Finantsloven. Jeg ſer ikke rettere. Det er jo det Mærkværdige, at det eneſte virkelige Reſultat, der for Flertallets Vedkommende i dette Thing er kommet ud af dets Deltagelſe i dette Fællesudvalg — thi ikke engang de 9 Punkter til Værdi 34,000 Kr. have fundet Udtryk i Forſlaget —, det eneſte Forſlag, der virkelig gjøres fra Flertallet i dette Thing, gaar ud paa, at det meget maa anbefale Landſthinget de af det ſtillede Vædringsforſlag, ſom gaar ud paa at bringe Landſthingets Affattelſe af Finantsloven i Overensſtemmelſe med Folkethingets. Dette er forſaavidt meget forniøieligt, ſom det er rene Ord, der ikke kunne miſforſtaaſ. For mig ſtaaer det alſaa ſaaledes, at man ikke fra dette Things Side har beſtræbt ſig for at undgaa at komme i Uoverensſtemmelſe med Landſthinget paa Finantslovsforſlaget, thi havde man villet det, havde man ikke